

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 14C/89/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115207330
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kozáčik
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2016:5115207330.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina, v konaní pred samosudcom JUDr. Vladimírom Kozáčikom, v právnej veci žalobcu: Friendly Finance Slovakia s.r.o., so sídlom Hlavná 104, Košice, IČO: 47 243 368, právne zastúpený: Mgr. Henrich Schindler, advokát so sídlom Ul. J. Kráľa 7, Banská Bystrica, proti žalovanému: F. K., nar. XX.X.XXXX, bytom I. cesta XX/XX, E. E., o zaplatenie 319,80 eur s prísl., takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 195,25 eur spolu s 5,5 % ročným úrokom z omeškania od 12.5.2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd návrh vo zvyšku z a m i e t a.

Žiadny z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 11.2.2015 podanou na súde 12.3.2015 domáhal voči žalovanému uloženia povinnosti zaplatiť sumu vo výške 319,80 eur spolu s 5,25% ročným úrokom z omeškania zo sumy 254,80 eur odo dňa 30.3.2014 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Návrh odôvodnil tým, že dňa 27.2.2014 došlo k uzatvoreniu Rámcovej zmluvy o poskytnutí bezúročného spotrebiteľského úveru medzi žalobcom ako veriteľom, na základe ktorej v súlade s čl. III. bod 3. zmluvy poskytol odporcovi úver vo výške 195,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť jednorázovo vo výške 254,80 eur zahŕňajúcej poplatok vo výške 59,80 eur. Podľa čl. IV bod 5 Rámcovej zmluvy si uplatnil aj náhradu vynaložených nákladov vo výške 65,- eur. Uzavretie zmluvy a poskytnutie úveru bola registrácia odporcu ako spotrebiteľa na adrese internetového sídla žalobcu. Rámcová zmluva nadobudla platnosť a účinnosť dňom vydania súhlasu oboma zmluvnými stranami. Žalobcom na znak súhlasu boli žalovanému zaslané predzmluvné formuláre formou elektronickej pošty. Žalovaný súhlas vyjadril kliknutím na odkaz.

2. Žalovaný sa k návrhu písomne nevyjadril, návrh mal doručený náhradným spôsobom.

3. Podľa § 115a ods. 2 O.s.p. pojednávanie nie je potrebné nariaďovať ani v drobných sporoch.

4. Podľa § 156 ods. 3 O.s.p. vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

5. Podľa § 200ea ods. 1 O.s.p. ak v priebehu konania dosiahne predmet konania sumu 1.000 eur, od toho okamihu ide o drobný spor.

6. Vzhľadom na skutočnosť, že v danom prípade išlo o drobný spor, súd nenariaďoval pojednávanie. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru, s rámcovou zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru, s upomienkou, s upozornením na hrozbu exekúcie, s urgenciou, s poslednou výzvou, s výpisom z bankového účtu žalobcu a dospel ku skutkovému a právnomu záveru, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá prostredníctvom diaľkovej komunikácie rámcová zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru, iného úveru a pôžičky a s tým spojených ďalších služieb a zároveň zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru s tým, že žalovaný prijal návrh rámcovej zmluvy zo strany žalobcu na základe ktorých žalobca ako veriteľ poskytol odporcovi ako dlžníkovi krátkodobý, bezúčelový úver vo výške 195,- eur. Táto zmluva bola uzavretá v súlade so zákonom č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku. Žalovanému bola zo strany žalobcu týmto spôsobom poskytnutá suma na základe rámcovej zmluvy so splatnosťou nižšou ako tri mesiace.

7. Z rámcovej zmluvy a jej obsahu súd zistil, že žalobca predmetný úver označil ako bezúročný v článku IV., bod 3., v zmluve vyjadril priemernú RPMN vo výške 418,00 %, a celkové náklady na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy predstavujú k RPMN 2490,20 %. Žalobca uviedol celkové náklady, ktoré mali byť tvorené poplatkom za poskytnutie úveru vyjadreným pevnou sumou 59,80 eur, ktoré mali predstavovať príslušenstvo. V čl. IV bod 1 bolo dohodnuté, že klient sa zaväzuje zaplatiť poplatok spojený so spracovaním a poskytnutím úveru, ktorého výška je určená individuálne v závislosti od výšky úveru, doby splatnosti a je uvedená na internetovej stránke veriteľa a oznámená spotrebiteľovi pred vyplnením žiadosti o poskytnutie úveru.

8. V zmysle ust. § 1 ods. 3 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľským úverom nie je úver, ktorého výška je menej ako 100 eur a viac ako 75 000 eur; ak je na rovnaký alebo obdobný účel uzavretých v období 12 mesiacov viac zmlúv o úvere medzi tým istým veriteľom a spotrebiteľom, súhrn všetkých zmlúv o úvere sa považuje za jediný spotrebiteľský úver podľa tohto zákona.

9. V zmysle ust. § 1 ods. 3 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľským úverom nie je úver ktorý sa musí splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace.

10. V zmysle uvedeného sa právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným nespravuje režimom poskytnutia spotrebiteľského úveru podľa zákona č. 129/2010 Z.z., avšak inak sa na právny vzťah vzťahujú všetky ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa z.č. 250/2009 Z.z. ako aj osobitné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

11. Súd zistil, že právny vzťah medzi účastníkmi vzhľadom na spôsob a formu vzniku právneho vzťahu sa spravuje aj ust. zákona č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

12. Podľa § 4 ods. 1 písm. c/ zák. č. 266/2005 Z.z. dodávateľ je povinný pred uzavretím zmluvy na diaľku alebo predtým, ako spotrebiteľ bude viazaný ponukou finančnej služby oznámiť spotrebiteľovi informácie o dodávateľovi, finančnej službe, a najmä zmluve na diaľku, a to o

1. práve na odstúpenie od zmluvy podľa § 5 vrátane doby jeho trvania, o podmienkach na jeho uplatnenie, informácie o peňažnej sume, ktorú možno požadovať od spotrebiteľa podľa § 6 ods. 1, a o dôsledkoch neuplatnenia tohto práva alebo o neexistencii práva na odstúpenie od zmluvy,
2. minimálnej dobe platnosti zmluvy v prípade finančných služieb, ktoré sa majú poskytovať trvalo alebo opakovane,
3. možnosti predčasného alebo jednostranného skončenia zmluvy vrátane informácie o súvisiacich zmluvných pokutách,
4. postupe uplatnenia práva na odstúpenie od zmluvy vrátane adresy, na ktorú sa má zaslať oznámenie o odstúpení,
5. označení štátu, ktorého právnym poriadkom sa dodávateľ riadi pri ponuke finančných služieb spotrebiteľovi pred uzavretím zmluvy,
6. voľbe práva a súdu podľa osobitného predpisu,
7. jazyku alebo jazykoch, v akých sa dodávateľ so súhlasom spotrebiteľa zaväzuje komunikovať počas trvania zmluvy a oznamovať zmluvné podmienky a informácie podľa tohto paragrafu.

13. Podľa § 40 ods. 4 Obč. zák. písomná forma je zachovaná, ak je právny úkon urobený telegraficky, ďalekopisom alebo elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie obsahu právneho úkonu a určenie osoby, ktorá právny úkon urobila. Písomná forma je zachovaná vždy, ak právny úkon urobený elektronickými prostriedkami je podpísaný zaručeným elektronickým podpisom.

14. Súd na daný právny vzťah aplikoval aj Smernicu Rady ES č. 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

15. S poukazom na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR je nevyhnutné uviesť, že spotrebiteľské zmluvy sú v právnom poriadku Slovenskej republiky upravené zákonom o ochrane spotrebiteľa a Občianskym zákonníkom, pričom každý z týchto zákonov upravuje časť problematiky a oba tieto zákony je potrebné aplikovať spoločne z dôvodov, aby nedošlo k porušeniu práv priznaných spotrebiteľom pri uzavieraní spotrebiteľských zmlúv podľa práva Európskeho spoločenstva. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa môžu byť spotrebiteľskými zmluvami všetky pomenované aj nepomenované zmluvy bez ohľadu na to, podľa ktorého zákona boli uzavreté. Pre kvalifikáciu zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej je podstatné, aby išlo o zmluvu, ktorá sa uzaviera vo viacerých prípadoch v rovnakej podobe, že sa uzaviera medzi podnikateľom vykonávajúcim svoju podnikateľskú činnosť a spotrebiteľom, a že spotrebiteľ nemá možnosť reálnym spôsobom zmeniť obsah pripraveného návrhu zmluvy, nemôže vyjednávať o zmene návrhu s vyhladkou na úspech a jeho jediná možnosť naloženia s návrhom zmluvy je alternatívna, a to buď prijme návrh zmluvy alebo návrh zmluvy odmietne. Smernica Rady Európskych spoločenstiev č. 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 neurčila zmluvné typy, ktoré môžu mať povahu spotrebiteľskej zmluvy. Každá zmluva upravená zákonom, aj nepomenovaná zmluva, môže byť zmluvou spotrebiteľskou, pokiaľ vykazuje znaky určené smernicou. Súdny dvor Európskeho spoločenstva to zdôraznil právnym názorom „Podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 3 ods. 1 Smernice, priznaná ochrana v podstatnom rozsahu zahŕňa podmienky, ktoré neboli individuálne dohodnuté vo všetkých zmluvách uzatvorených medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom“.

16. Z ustanovenia § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa z poznámky 9 pod čiarou vyplýva, že pri identifikácii spotrebiteľských zmlúv odkazuje zákon v poznámke pod čiarou na ustanovenia §§ 52 až 54 Občianskeho zákonníka. Súd považuje za potrebné poukázať i na ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, kde je zakotvené výkladové pravidlo, týkajúce sa obsahu spotrebiteľských zmlúv, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Pritom samotná skutočnosť, že zmluvnú formuláciu je možné vysvetliť viacerými spôsobmi, je postačujúca k tomu, aby súd ex offo vyložil predmetné zmluvné ustanovenie tak, aby bolo priaznivejšie pre spotrebiteľa.

17. Pre súkromné právo je charakteristická rovnosť subjektov právnych vzťahov, teda i rovnosť zmluvných strán. Jeho rys je niekedy považovaný priamo za pojmový znak súkromného práva. Preto sa zdá, že každá zvláštna ochrana poskytovaná iba jednému zo subjektov právneho vzťahu je čímisi, čo sa prieči povahe súkromného práva, pretože je nutne spojené s právnym zvýhodnením. Klasické poňatie rovnosti subjektov v súkromnoprávných vzťahoch sa zakladá na rovnosti formálnej. Tá spočíva v tom, že zákon neposkytuje žiadnemu subjektu, či ich skupine právne výhody, ako i v tom, že súkromnosť v právnej sfére nie je žiadna zo strán voči druhej v pozícii nadriadenosti či podriadenosti. Táto formálna rovnosť je protajškom občianskej rovnosti pred zákonom v demokratických ústavách a spolu s ňou vznikla k prekonaniu stavovských rozdielov predchádzajúcej doby. Formálna rovnosť je rovnosťou nerovných. Ich nerovnosť vyplýva nielen z prirodzených rozdielov medzi ľuďmi, ale aj z rôznej hospodárskej a spoločenskej pozície právnych subjektov, ktorá podmieňuje ich faktické možnosti, prístup k informáciám a podobne. Osoby pod zvláštnou ochranou zákona dlho zostali jedinou odchýlkou zo zásady rovnosti. Práve obmedzené možnosti verejnoprávnej ochrany slabších subjektov vedú k tomu, že požiadavka ich ochrany preniká ako aktuálne spoločenská ochrana do práva súkromného. Týka sa to aj jednotlivých inštitútov, ktorých okruh sa sústavne rozširuje, takže ochranu slabšej zmluvnej strany možno dnes poňmať ako vývojový trend súkromného práva. Tak súkromné právo dospelo až k potrebe ochrany slabšej strany v bežných spotrebiteľských vzťahoch. Pokiaľ ide o vymedzenie slabšej strany, treba vychádzať z toho, čo je pre túto slabšiu stranu charakteristické. Ide teda o fyzickú osobu, ktorá je voči druhej strane záväzkového vzťahu v nevýhode spočívajúcej predovšetkým v nedostatku profesionality, v obmedzujúcej informovanosti, v konaní pod určitým hospodárskym tlakom z dôvodu finančnej nedostatočnosti, v obmedzenom prístupe k právnej pomoci a podobne. Na základe uvedenej charakteristiky tak možno uzavrieť, že v rámci dodávateľsko-spotrebiteľských vzťahov je

slabšou zmluvnou stranou jednoznačne spotrebiteľ. Čo sa týka možnosti ochrany spotrebiteľov, tak okrem ochrany prostredníctvom spotrebiteľského práva, mu možno ochranu poskytnúť aj všeobecnými prostriedkami. Takým je napr. "leasio enormi", či nadmerné poškodenie. Základom dnešného poňatia tohto termínu je skutočnosť, že pri úplatných zmluvách jedna zo strán využíva (resp. zneužíva) pozície tej druhej, aby dosiahla výrazné disproporcie medzi vzájomnými plneniami. Pritom už existencia tejto disproporcie zakladá domnienku, že ide o využitie alebo zneužitie výhodného postavenia.

18. Podľa § 4 ods. 8 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávané pri predaji výrobkov a poskytovaní služby alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Porušenie rovnováhy, "ekvivalencie" sa prejavuje najmä neprimeranosťou konkrétneho dojednaní, či celého právneho úkonu. Obvykle táto nerovnováha či neprimeranosť spočíva najmä v hrubom nepomere, či už vzájomných plnení zmluvných strán navzájom alebo práv a povinností jednej zmluvnej strany, alebo v tom, že sú podstatným spôsobom prekročené (alebo inak na úkor jednej zo strán prelomené) obvyklé podmienky v danej oblasti vzťahov. Napr. v oblasti pôžičiek a úverov sa za obvyklé podmienky berú podmienky požadované bankami. Na účely ochrany spotrebiteľa bola prijatá v rámci Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z. V zmysle § 4 ods. 5. Zákona o ochrane spotrebiteľa: "Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody." Táto zákonná definícia je zrejme vytvorená na účely ochrany spotrebiteľa, a preto používa aj termíny, ktoré Zákon o ochrane spotrebiteľa definuje. Ako je však zrejme z jej znenia, táto definícia zodpovedá aj všeobecným definičným znakom a charakteristike uvedenej v časti 4.1 a súčasne je viditeľná značná previazanosť a konformnosť tejto definície v oblasti dobrých mravov.

19. Hoci vzhľadom na krátkodobý charakter úveru nepresahujúci 3 mesiace môže si vyžadovať tento typ zmluvného vzťahu vyššie náklady spojené s administratívou, súd vzhľadom na výšku RPMN avšak najmä pomer nákladov vo vzťahu k poskytnutej sume a dobe poskytnutia prostriedkov, považoval výšku veriteľom určeného poplatku v rozpore s dobrými mravmi. Rozpor súd vzhliadol vo výške poplatku za úver, nakoľko zaťaženie spotrebiteľa poplatkom za úver, ktorý bol deklarovaný ako bezúročný, nielenže niekoľko násobne prekračovalo bežnú úrokovú sadzbu a RPMN. Pritom prioritne odmena za poskytnutie úveru má byť krytá práve úrokom poskytnutých prostriedkov, ktorý popri RPMN predstavuje jeden z najpodstatnejších ukazovateľov výhodnosti úveru. Pri úvere uvádzanom ako bezúročnom sa predpokladaná maximálna výhodnosť, pretože takéto prostriedky nie sú poskytované za odplatu. Odplata však nemôže byť zastretá právom stanovením neprimeranej výšky odplaty za poskytnutie úveru, teda v takej výške, že odplata zahŕňa aj nároky odmeny, ktorá by ináč bola krytá práve zmluvnými úrokmi. Teda pri spotrebiteľskom úvere musí byť odplata primeraná vynaloženým nákladom a poťažme aj možnej primeranej odmene - provízií pre zástupcu či agenta ale nesmie byť prostriedkom, ktorý nahrádza prostriedky za poskytnutie úveru.

20. Práve novelizáciou nar. vlády č. 87/1995 Z.z. bola stanovená všeobecne akceptovateľná výška odplaty a nárokov veriteľa voči spotrebiteľovi. Samozrejme znenie právneho predpisu nemožno aplikovať na právne vzťahy pred jeho účinnosťou - zákaz retroaktivity, avšak pri posudzovaní súladu konania s dobrými mravmi, musí byť konanie v určitom primeranom časovom období zosúladené. Teda nároky uplatnené v určitom časovom období pred účinnosťou zákona pri obdobných ekonomických a sociálnych podmienkach, nesmú bez zjavného dôvodu niekoľkonásobne prevyšovať nároky, ktoré by podľa účinných právnych predpisov bolo možné priznať v čase rozhodovania, teda nároky vždy musia zodpovedať určitej proporcionálite a rovnováhe.

21. Súd preto považoval stanovenú výšku poplatku pri splatnosti záväzku 30 dní, ktorý násobne prevyšoval sumu priemernej úrokovej sadzby a výrazne presahoval výrazne sumy poplatkov za poskytnutie úveru stanovené bankami (v priemerne 1 - 2% z požičanej sumy, prípadne poplatku za administráciu úveru do sumy 3 eurá mesačne), za nárok uplatnený v rozpore s dobrými mravmi. V tomto prípade súd konštatoval zneužitie práv veriteľa predstavujúce charakter civilnoprávnej úžery,

ktorá spôsobuje absolútnu neplatnosť takéhoto zmluvného dojednania. Podľa odôvodnenia rozsudku Krajského súdu Prešov z 8. decembra 2011, sp. zn. 16Co/71/2011: Civilnoprávna úžera spôsobuje neplatnosť právneho úkonu v celom rozsahu pre rozpor s dobrými mravmi, pretože sa poskytuje úver pri nadvláde veriteľa za úžernú cenu úveru. Pri zjavnom využití aj ľahkovážnosti dlžníka stačí, že k využitiu nadvlády nad dlžníkom dôjde hoci len z nebanlivosti.

22. Súd v tomto smere poukazuje aj na závery Komisie na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách ako aj Rozsudok KS Prešov č. 3Co 3/2011 zo dňa 28.09.2011. Akékoľvek ustanovenia zakladajúce nárok žalobcu na úhradu nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky (poplatky za upomienky, trovy mediácie) ako aj úroky za poskytnutie úveru v neprimeranej výške sú neplatné z dôvodu ich neprijateľnosti. S poukazom na rozsudok Krajského súdu Prešov z 21. novembra 2012, sp. zn. 18Co 109/2011, podľa ktorého: Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znak neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s "ratio legis" zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná (napr. úroky z omeškania nad limit podľa nar.vl. 87/1995 Z. z.). Za neprijateľnú sa považuje aj zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Neprijateľnú zmluvnú podmienku súd nemodifikuje. Nič by neodradzovalo nečestného dodávateľa od pokračovania v používaní neprijateľnej zmluvnej podmienky, keďže by súd zmenou zmluvnej podmienky vlastne udržiaval nečestnú obchodnú prax (pórov, rozsudok Súdneho dvora vo veci C-618/10), ako aj § 53, ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného v dobe podpisu Úverovej zmluvy č. 507400619, predloženej do tohto konania žalobcom, stanovuje: „Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.“

23. Súd preto nárokom žalobcu len na vrátenie istiny 195,- eur návrh za zaplatenie odplaty zamietol.

24. Vzhľadom na omeškanie odporcu so splnením peňažného záväzku súd zaviazal odporcu podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. a § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. aj na zaplatenie úroku z omeškania vo výške o 5% vyššej ako je základná sadzba ECB ku dňu omeškania, teda vo výške 5,25% od splatnosti záväzku.

25. Pokiaľ si veriteľ uplatnil aj nárok na úhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 65 eur s ktorými mal oboznámiť odporcu pred uzavretím zmluvy, súd poukazuje na to, že náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú spravidla trovy vzniknuté v súvislosti s uplatnením pohľadávky, a to aj v predsúdnom štádiu (napr. zaobstaranie znaleckého posudku objasňujúceho vznik a výšku škody, cestovné náklady a iné obdobné náklady, ktoré priamo súvisia s uplatnením pohľadávky). Tieto náklady sa musia týkať zročnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania. Výnimočne môžu byť náklady spojené s uplatnením pohľadávky totožné s trovami súdneho konania

26. Žalobca však v konaní žiadne náklady nepreukázal. V konaní je žalobca zastúpený advokátom, ktorý uplatnil pohľadávku v súdnom konaní a uplatňuje si trovy konania za všetky úkony spojené s uplatnením návrhu, preto súdu vôbec nie je zrejmé, čo, aké náklady požadovaná suma 65,- eur zahŕňovať. Navyše súd poukazuje na skutočnosť, že náklady predstavujú určitú stratu spojenú s výkonom činnosti, teda jednoznačne ich nemožno určiť sumárne vopred a paušalizovať, s výnimkou určitých úkonov, napr. poštovné, vyhotovenie jedného úkonu, napr. upomienky a pod.. Súd pritom z návrhu nemal preukázané ani akékoľvek čiastočné náklady spojené s uplatnením pohľadávky, teda skutočne vynaložené prostriedky na uplatnenie nároku o to viac účelnosť akéhokoľvek iného konania ako uplatnenie nároku v súdnom konaní. Suma 65,- eur, nech aj bola uvedená v cenníku poplatkov, bola by značne nadhodnotená a neprimeraná napr. porovnaním s nákladmi na podľa ust. § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka. Súd preto považoval aj tento zmluvne stanovený nárok za neprijateľný a teda neplatný podľa § 39 Obč. zák..

27. Z uvedeného vyplýva, že žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie paušálnych nákladov v neprimeranej výške, hoci vznik skutočných nákladov vôbec nepreukázal a preto súd návrh v tejto časti zamietol.

28. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že vzhľadom na obdobný pomer úspechu a neúspechu žalobcu a žalovaného súd náhradu trov konania nepriznal žiadnemu z účastníkov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ust. § 125 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovej značky konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- b) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- c) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- d) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- e) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- f) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- g) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).